

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. V. An subiaceat damnationi dicere, quod liceat simulare
administrationem Sacramenti Pœnitentię; & quomodo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

43. Cuius decisio indiget distinctione. Potest enim Presbyter in ea hypothese per simulationem formalem, & potest per materialem: id est, potest procedere ex intentione deceptionis illius; & procedere non intendendo, sed permittendo deceptionem eius. Primo modo peccat, sicut peccaret, si diceret, [iste panis iam est consecratus] est enim mendacium, significare alteri per signum externum aliquid aliud contra id, quod ipse iudicat.

44. Secundo modo non peccaret ille Presbyter, quia licet verum sit, illicitam esse simulationem materialem in administratione Sacramentorum; at in ea hypothese non datur simulatio circa administrationem Sacramentorum; quia recitare orationem dominicam omnino indifferenter se habet ad administrationem, & consecrationem Sacramenti; est enim latissimum discrimen inter hoc, quod est, dicere verba consecrationis absque intentione consecrandi, & recitare orationem dominicam; nam verba consecrationis instituta sunt à Christo D. ad consecrandam Eucharistiam; non sic oratio dominica.

CAPUT V.

An subiaceat damnationi dicere, quod liceat simulare administrationem Sacramenti Penitentiae; & quomodo.

SYMMARIUM.

*Ratio dubitandi ex scandalo, quod potest resultare ex absolute negata indigno. num. 46.
Sigillum servandum est non solum*

verbis, sed etiam factis. num.

46.

Modus dicendi Filguerae. num. 47.

Modus dicendi Magistri Hoyses. nu.

48.

Illicium est proferre verba absolutionis sine intentione absolvendi. num. 49.

Et an id sit illudere Deo? num. 50.

Et opposita propositio subiaceat damnationi. num. 51.

Quid debeat facere confessarius, qui coram alijs negat absolutionem indigno? num. 52.

Et quid, si intendat deceptionem circumstantium? num. 54.

Quomodo hic modus negandi absolutionem non subiaceat huic damnationi? num. 55

Responsio ad rationem dubitandi. num. 56.

An modus dicendi Magistri Hoyses, subiaceat huic damnationi? num. 57. & seqq.

An metus mortis sit sufficiens, ut confessarius simulet, se absolvere, eodem modo, quo fit pro servanda sigillo? num. 60. & seqq.

Aliud dubium solvitur. num. 63.

45. **C**irca præfatam questionem inquires primo, an liceat confessario aliquando simulare absolutionem Sacramentalem? Et ratio dubitandi est: quia plerumque contingit, hominem confiteri peccata sua in magno poenitentium concursu, qui circumstant; confessarium autem cognoscere, quod ille non vult deserere occasionem proximam peccandi, aut non habere propositum de cætero non peccandi. Quid ergo facere debeat confessarius? Nam si absolvit indignum, peccat gravissime. Si non absolvit, circumstantes animadvertunt, illum peccatorem esse indignum absolutione, atque adeo confessarius violat

lat sigillum sua absolutionis omissione, manifestans indignitatem peccatoris: ergo saltem debet simulare, seu fingere, quod absolvit, ne manifestetur indignitas peccatoris contra præceptum sigilli.

P. Suar. 46. Et confirmatur. Nati, ut observavit P. Suarez tom. 4. in 3. p. disp. 33. sect. 6. nu. 2., secretum confessionis iure Divino iniunctum servandum est, non solum verbis, sed etiam factis, ut constat ex cap. *Omnis utriusque sexus*. De Pœnit. & remiss. ubi dicitur: *Caveat autem confessarius omnino, ne verbo, aut signo, aut alio quovis modo aliquatenus prodatur peccatorem*. Si ergo eo facto dimittendi peccatorem absque absolutione manifestatur indignitas cognita in ipsa confessione peccatoris, vel violandum est ius Divinum sigilli, vel utendum est simulatione absolutionis, ne manifestetur circumstantibus talis indignitas.

Hilguar. 27. Filigera in expositione eius propositionis sine asserit, posse cōfessariū per signa externa significare, se absolvisse; eo quod tunc poterit absolvere pro foro externo, non autem pro interno. Sed non explicat, quomodo id fiat sine simulatione formali, quæ includit mendacium facti, neque explicat, quomodo possit pœnitens absolvi à peccatis tantum pro foro externo; neque explicat, quomodo id non sit simulatio in administratione Sacramenti: quæ omnia explicatione indigent.

Hozes. 48. Hozes in expositione propositionis 39. n. 11. quavis neget, posse fieri simulationem in reliquis Sacramentis, concedit illam fieri posse in Sacramento pœnitentiæ, quando virget obligatio sigilli, scilicet in casu proposito in ratione dubitandi. Deinde superaddit, licitam esse in hoc casu simulationem absolutionis; quia in illa simulatione, qua fingit se ab-

solvere indignum; exercet potestatem ligandi, quam confessarius habet.

49. Sit prima conclusio. Non licet confessario in ea hypothese proferre verba absolutionis sine intentione absolvendi. Ratio est: quia est magna irreverentia, quæ immediate versatur circa immediatam formam Sacramenti, institutam à Christo Domino ad hunc solum finem dimittendi peccata. Primo, quia qui affirmat *Ego te absolvo* sine intentione absolvendi, mentitur; affirmat enim se absolvere, cum re vera non absolvat; mentiri autem circa formam Sacramenti est magna irreverentia Sacramento illata.

50. Secundo. Quia non est minor irreverentia Sacramenti, sed fortasse maior, dicere verba absolutionis sine intentione absolvendi, quam suppressere verba consecrationis in casu, quod teneatur ea proferre: sed sic suppressere verba consecrationis declarat Innocentius III. esse illudere Deo, verbis supra allatis: ergo proferre verba absolutionis sine intentione absolvendi, est illudere Deo.

51. Sit secunda conclusio. Propositio affirmans, licitū esse proferre in eo casu ea verba absolutionis sine intentione absolvendi, subiacet huic damnationi. Patet conclusio. Nam damnatio hæc reprobatur quamcunque simulationem Sacramenti, quæ vere, & proprie est simulatio eius: prolatio autem verborum absolutionis sine intentione absolvendi vere, & proprie est simulatio Sacramenti: ergo id hac damnatione reprobatur. Et quidem solum excipitur ab hac damnatione ea simulatio, quæ versatur circa rem indifferentem se habentem ad Sacramentum, vel ad materiam eius, aut formam, ut mox dicam,

52. Sit tertia conclusio. Confessarius, qui in conspectu plurium circumstantium videt, pœnitentem indignum esse absolutione ob defectum dispositionis, ne prodat indignitatem peccatoris violando sigillum, debet, quasi obmurmurando, recitare aliquam brevem oratione, aut quid simile, non quidem intendendo deceptionem circumstantium, sed permittendo illam. Probatur cōclusio. Nam ex vna parte habet strictissimam obligationem iuris Divini non prodendi indignitatem peccatoris cognitam in confessione; ex altera vero parte hæc non est proprie, & in rigore simulatio Sacramenti; quia ea simulatio indifferenter se habeat respectu Sacramenti, & cuiusvis partis illius; nam si tunc obmurmurando dicat *Pater noster, qui es in calis, &c.* hæc verba nihil pertinent ad verba absolutionis; & ideo ea simulatio omnino materialiter se habet ad Sacramentum, & partes essentielles eius.

53. Idem est, si dicat: *Ego te absolvo à censuris in quantum possū, & indiges*, ita ut ea vox à censuris dicat subobscurè, taliter quod non intelligatur distinctè à circumstantibus. Potest etiam dicere: *Ego neutiquam te absolvo*; ita ut id verbum *neutiquam* dicatur subobscurè, ne intelligatur à circumstantibus.

54. Dixi non intendendo deceptionem circumstantium; quia si id signum externum daret, intendendo, quod intelligant rem aliter, ac est in mente Sacerdotis, nempe quod intelligant absolutum eum, qui nō est absolutus, esset mendacium, sicut si verbis expressis diceret, *Ego absolvi illum*, sine vlla amphibologia.

55. Et ex dictis patet, hunc modum, quo vritur Sacerdos, ne prodat indignitatem pœnitentis, non reprobatur hac damnatione. Constat

enim hæc non esse proprie, & strictè simulationem in administrando Sacramentum. Et quidem ex terminis repugnat, quod aliqua actio sit impletio præcepti iuris Divini, & quod sit simulatio damnabilis, ut perpendenti patebit. Cum ergo ea actio necessaria sit, ne violetur ius Divinum sigilli, omnino exiit rationem simulationis damnabilis.

56. Item ex dictis constat ad rationem dubitandi initio huius capituli propositam: debet enim Confessarius ita se gerere præferendo aliqua verba saltem subobscura pronuntiatione, taliter quod circumstantes non possint cognoscere, pœnitentem abire absque absolutione. Quod fiet modo dicto in tertia conclusione. Ex qua etiam patet, eam non esse proprie, & strictè simulationem Sacramenti. Ad confirmationem concedo non solum verbis, sed factis etiam posse violari sigillum: sed ex dictis constat, quomodo in eo eventu se gerere debet confessarius, ne illud violet. Patet etiam, quid dicendum sit in illis tribus, quæ in modo dicendi Filgueræ supra notavimus.

57. Hinc colliges, modum dicendi, quem tradit Hozes proxime citatus, subijci huic damnationi; si admittit, posse vti Sacerdotem verbis absolutionis sine intentione absolventi. Probat. Nam hic modus simulandi non est necessarius advertendum scandalum, cum possit vitari alijs modis supra positis; & is modus simulandi versatur immediate circa ipsam formam absolventi.

58. Deinde illud, quod subiungit, scilicet à potestate ligandi, quam habet Sacerdos, procedere illam simulationem, falsum est. Etenim negare absolutionem indigno, & simulare absolutionem, sunt duo valde diversa, & quæ inter se nullam habent cōnexionem, præcipue si sermo sit

fit de simulatione, quæ fiat dicendo verba absolutionis sine intentione absolvendi. Quare negare absolutionem indigno procedit à potestate ligandi; simulare autem absolutionem modo licito, non procedit à potestate ligandi, sed ab obligatione servandi sigillum.

59. Sed quia verba scriptorum benigne interpretanda sunt, ideo credendum est, non esse mentem huius Authoris, quod fiat simulatio, proferendo verba absolutionis absque intentione absolvendi, sed alio modo licito ex supra numeratis; quod tamen revera debuit cum ea distinctione explicare.

60. Inquires secundo, an metus mortis sit causa sufficiens, ut confessorius simulet se absolvere, eodem modo, ac potest id simulare, quando est periculum violandi sigillum? Et casus potest contingere, quando peccator, qui confessus est sua peccata, & non vult ea deferere, auditque à confessario, negari sibi absolutionem, minatur mortem confessario, nisi absolvat. Quod non semel accidisse, audivi non semel.

61. Dicendum est primo, in eo casu non esse licitum simulare absolutionem, dicendo formam absolutionis Sacramentalis, quamvis dicatur sine intentione absolvendi à peccatis. Ratio est eadem, quæ supra: quia hæc est simulatio immediate versans circa partem essentialem Sacramenti: quæ quia est contra reverentiam Sacramenti, nullo metu iustificari potest.

62. Dicendum est secundo, licitum esse in eo casu simulare absolutionem, per alia verba distincta à forma absolutionis Sacramentalis, eo modo, quo supra dixi in tertia conclusione; neque hoc est contra præsentem damnationem. Patet hæc conclusio ex dictis in tertia conclu-

sione. Hæc enim proprie, & strictè non est simulatio administrationis Sacramenti; & sicut licita est ad declinandum peccatum violationis sigilli, ita etiam, & ad vitandam mortem violentam.

63. Dices. Quid si poenitens minuetur mortem confessario; nisi expresse, & distinctè dicat verba absolutionis Sacramentalis? Respondeo, verba essentialia absolutionis Sacramentalis esse *Ego te absolvo*; hæc autem verba possunt etiam significare absolutionem à censuris, si cum ea intentione proferantur, aut absolvi dumtaxat à censuris, & submissa voce pronuntiando à *censuris*. Confessarius ergo metuens sibi mortem à poenitente, nisi dicat expresse, & distinctè verba absolutionis Sacramentalis, poterit dicere ea verba, quæ essentialia sunt absolutioni Sacramentali, non ut talia, sed cum intentione absolvendi à censuris, & pronuntiando submissa voce à *censuris*; quo pacto non est forma Sacramentalis.

CAPVT VI.

Aliud dubium de simulatione confessionis.

SUMMARIUM.

An sit simulatio Sacramenti accedere ad confessionale ad tractanda negotia? num. 64.

An hæc damnatio reprobet simulationem, non solum administrationis Sacramenti, sed etiam susceptionis? num. 65.

Susceptio non reprobatur expresse. num. 66.

Reprobatur tamen virtualiter. num. 67.

Si fiat hæc simulatio ad sollicitandum